

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Νομίζομεν ὅτι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ καταπαύσῃ ὁ ἐγερθεὶς μέγας θόρυβος καὶ νὰ συγχωρηθῇ τῷ κ. Λάμπρ τὸ μικρὸν κρίμα τοῦ γνωστοῦ τηλεγραφήματός του ἀπέναντι τῆς χριστιανικῆς ἀσκήσεως τοῦ παρελθόντος του, ἢν ἐπ' ἐσχάτων δεικνύει, μὴ παρεμβάλλον πλέον εἰς ὅσα γράφει οὔτε ἐν ἡμιστίχιον γαλλικόν.

††

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τὴν παρλιθούσαν ἐβδομάδα παρετέθη τῷ κ. Α. Γενναδίῳ ὑπὸ φίλων του γεῦμα ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς. Τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς φιλανθρώπου ταύτης πράξεως δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συχαρῶμεν.

††

Μετὰ τὸ γεῦμα τοῦτο ὁ κ. Γεννάδιος ἀνεχώρησεν εἰς Εὐρώπην μὲ ἀποστολὴν ὅπως ἐργασθῇ ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἀπαιτήσεων καὶ πράξῃ ὅ,τι δυνατόν πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ γοήτρου καὶ ὀνόματος ἐν τῇ Δύσει. Πρὸς καλλιτέραν καὶ ἐπιτυχεστέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ κ. Γεννάδιος θέλει περιέλθει ἰδίως τὰς βιβλιοθήκας καὶ τ' ἀνεγνωστήρια τῶν μερῶν, ἅτινα μέλλει νὰ ἐπισκεφθῇ.

††

Ἦχώ τοῦ κατορθωθέντος τέλους πάντων ψευτοπολέμου τοῦ Σταυροῦ.

Ἀπορῶ πῶς καμμία ἐφημερίς δὲν ἐκρινεν ἄξιον τοῦ κόπου νὰναφέρῃ τὸν οἰωνόν τῆς ἐν τῷ μίῳ τῆς μάχης καὶ τῆς παρατάξεως αἰφνιδίας ἐκπηδήσεως . . . ἐνὸς λαγωῦ.

Τὸ ζῶον τοῦτο διακρίνεται, κατὰ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, ἰδίως διὰ τὴν ὀξυδερκεῖάν του. Ἡ δὲ ἐμφάνισις τοῦ λαγωῦ τοῦ Σταυροῦ ὑπῆρξε μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τούτου, διότι μετὰ σπανίας ὀξυδερκειᾶς καὶ νοσηροσύνης διέκρινεν ὅτι ἡ θέσις του ἦτο μεταξύ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων.

††

Τί συμπτώσεις!

Προχθὲς ἐφυλλομέτρον παλαιάν τινα συλλογὴν μύθων καὶ τὸ βλέμμα μου ἐσταμάτησε τυχαίως ἐπὶ τῆς γνωστῆς ἐκείνης παραδόσεως, καθ' ἣν μωρὸς τις ποιμὴν ἀπεφάσισε ποτὲ νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ μανδρουσκύλους καὶ ν' ἀναθέσῃ τὴν φύλαξιν τοῦ ποιμνίου του εἰς γηραιόν τινα λύκον.

Μετὰ μίαν ἡμέραν ἀνεγίνωσκον εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀνατίθεται εἰς τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον.

††

Ἐν τῷ καφενεῖῳ Γιαννοπούλου.

Εἰς ἀναγινώσκων τὴν Νέαν Ἐφημερίδα :

« Χθὲς ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀδιαθετήσας ὀλίγον ἔμεινεν ἀπρόϊτος. »

— Τί ἔκαμε;

— Ἐέρω γῶ; Νά, δὲ θά 'δράδασι τὴν Πρωτὰ!

††

Καὶ πάλιν εἰς τὴν Νέαν Ἐφημερίδα :

« Φωτογραφίαι Χαριλάου Τρικούπη, ἔργα τῶν κκ. Downey ἐν Λονδίῳ φωτογράφων τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, πωλοῦνται εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζίτ. »

Εἰς τὴν Νέαν Ἐφημερίδα, μάλιστα!

Η ΓΛΑΥΞ

Ἔστ' εἰν' ὁ κόσμος μάταιος! Τὸ σπῖτι τὸ μεγάλο
 Ποῦ σὰν παλάτι μαγικὸ ἀστραφετὴ κάθε ῥόγα,
 Ὅποσ' μιλοῦσ' ὁ Κωνσταντῆς κ' ἐβρόνταγ' ὁ Μαργέλος,
 Ποῦ ἀκουότανε συγρὸ τοῦ Μεσσηνίῃ ἄσμα
 Καὶ κάποιου κάποιου μαγγουρζαῖς, βρισίδι καὶ χαστούκια
 Εἰν' ἔρημο καὶ σκοτεινὸ ὠπὸν νεκροῦ κουφάρι
 Κ' ἐπάνω εἰς τὴν στέγη του λαλοῦν ἢ κουκουβάγιας!
 Στὴν αἰθουσά του ἄγρια φαντάσματα γυρίζουν
 Κε' ἀφίονον λυπηραῖς φωναῖς καὶ παραπονεμένας,
 Φαντάσματα τῶν βουλευτῶν τοῦ Ἄργου καὶ Φαρσάλω
 Ποῦ δὲν ἐπρόφθασαν κε' αὐτοὶ νὰ παρουν τὸ λουφέ τους.
 Μὰ κουκουβάγια ἐπέταξε ἐπάνω σταῖς κολώναις
 Εἶχε τὴ μούρη ἀνθρωπιτὴ κ' ἀνθρωπιτὰ λαλοῦσε
 Κ' εἶχε καὶ στὸ κεφάλι τῆς γενναίκεο καπελλίνο.
 Κε' ἐγὼ ἀπὸ κάτω σάθηκα καὶ τὴ συγροροτούσα.
 — Πέες μου, πουλί, καλὸ πουλί, ποῦ βλέπεις στὸ σκοτάδι
 Πέες μου τί ἔχει νὰ γινή γὰ νὰ τὸ πῶ στὸ Ἄστρ.
 Μέρασε πολλοῖς παιδεύομαι καὶ ἐγὼ νὰ γράψω
 Μὰ δὲν ἠξέρω τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ μολογήσω.
 Θὰ γείνη μεταρρέθμισις, ὡς λέν, τοῦ ὑπουργείου;
 Κε' ὁ Παπαμιχαλόπουλος ὁ οἰκονομολόγος
 Τάχα θὰ πῶν πρὸ σὲ καὶ στὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο;
 Κ' ἐκεῖνη μ' ἀπεκρίθηκε μὲ σιγατὴ λαλίτσα
 — Φοβᾶς ὁ Ράλλης τὸ θερτὸ καὶ τὸ θερτὸ τὸ Ράλλη.
 — Θὰ λάβῃ ὁ Λατζίπουλος κανένα ὑπουργεῖο;
 — Ἰσως θὰ γείνη ὑπουργὸς κε' αὐτὸς στὸ χρόν ο μίσα.
 — Πέες μου ἢ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ τί κάνει;
 — Μαζὶ μὲ τὸ Μαυρομαρᾶ θὰ συναχθῇ στὴν Τήρο.
 — Ὁ Παπαγιαννακόπουλος θὰ σχηματίσῃ κόμμα;
 — Μὲ ε' ὄνομά του μοναχὰ πῶνει μεγάλη θέσι.
 — Ἐπαραμπῆκε τοῦ Συγγροῦ ὁ Στέφανος ὁ Ξένος
 Κ' ἐφάρενσέ στα λεξικά πολλὰς φρικώδεις λέξεις.
 Τι θερὰ γείνη; λέγε μου κ' ἔχω μεγάλη ἔγροια!
 — Δὲν θὰ γείνη φιλόθετος ποτὶ ὁ κὴρ Ἀνδρέας,
 Ἄν καὶ παλοῦσα ἔκτισε γὰ τοὺς γυλακισμένους.
 — Μὰ τέλος πάντων πόλεμος θὰ γείνη ναι ἢ ὄχι;
 — Τότε θὰ γείνη πόλεμος ἐὰν ἀποφασίσῃ
 Ν' ἀφήσῃ τὸ « Κηρύξατε τὸν πόλεμον » ὁ Χρόνος . . .
 — Καὶ ἐν τοσοῦτω πάντοτε θὰ ἔχωμεν τοὺς φόρους;
 — Ὅταν τὸ νέον θεάτρον τῶν Ἀθηῶν τελεθῶσῃ,
 Ἄν ἀρνηθῇ ὁ Δήμιτσας τὰ Γεωγραφικὰ του
 Ὁ Κόντος τὴν Γραμματικὴν, ὁ Σλήμαν τὴν Τρωάδα
 Ἄν ὀμιλήσῃ ἑσπερα καὶ ὁ Δημητρακάκης
 Ἄν παρῇ ὁ Ἀργυρόπουλος τὸ Ρόκκο τὰ φιλήσῃ
 Ὁ Στεφανίδης ἂν φανῇ χωρὶς γελίει ἄσπρο
 Ἄν ἀρνηθῇ τοὺς Πειρατὰς ὁ Νιόντος Ταβουλάρης,
 Τότε θάρθῃ κυβέρνησις χωρὶς νὰ βάλῃ φόρους.
 Εἶπεν αὐτὰ κ' ἐπέταξε καὶ μ' ἄφησε τὸ χάσκω (1).

Ἀββακούμ

(1) ΣΗΜ. ΔΙΕΥΘ. Πρᾶγμα τὸ ὅποιον πιστεύομεν θὰ πάθῃσι καὶ ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἄστεος βλέποντες ἔξαρτα τὸν Ἀββακούμ ποιητὴν. Τί μᾶς μέλλει ἀκόμη νὰ ἴδωμεν εἰς αὐτοὺς τοὺς καιροὺς!

Κόθαρνο!